LUIS BURGOS DIAZ

L'informe del CES i la Reconquesta

"La patronal CEOE i el sindicat CCOO es mostren més papistes que el papa. Es defensa el predomini absolut del mercat i es presenta una 'Espanya fragmentada'. Així se sumen a la campanya de reconquesta auspiciada pel govern central"

El passat 28 de juny, el CES espanyol va aprovar un informe per iniciativa pròpia sobre "unitat de mercat i cohesió social", de 192 pàgines, que havia estat lliurat als consellers i conselleres 48 hores abans. Aquesta manera d'actuar, en un afer en què no existia cap urgència justificada, és summament significativa. El text és un document separador (deia Castelao, "nosaltres no som separatistes, ells són separadors") en què ha primat l'interès per reflectir una visió centralista atemptatòria contra els marcs jurídico-polítics de les comunitats autònomes. CIG i ELA hem estat exclosos de la comissió de treball que es va constituir específicament per tal d'elaborar aquest informe i, després, en cap moment s'ha tractat d'aconseguir una participació activa –ni de buscar-hi un possible consens– dels consellers que representem organitzacions nacionalistes i que tenim una visió diferent a la de la CEOE o a la de CCOO.

Aquest informe pretén analitzar si l'estat de les autonomies pot entrar en col·lisió amb les exigències d'unitat (espanyola) de mercat. Més que una iniciativa pròpia, sembla un informe encarregat per aquells que veuen en la majoria absoluta del PP la millor ocasió per a combatre i aïllar els nacionalismes històrics sobiranistes.

L'informe és, substancialment, un text ideològic, al servei d'objectius polítics espanyolistes clars. No és un informe rigorós, ni des del punt de vista constitucional ni de l'anàlisi sectorial. Malgrat les diferències posades de manifest, perfectament constitucionals, bé es podria concloure que la descentralització política del poder ha estat clarament positiva i que aquest procés, lluny de donar-se per tancat o de fer-lo avortar, hauria de ser potenciat fins assolir el reconeixement jurídic del caràcter plurinacional de l'estat. Això implicaria un pacte real per establir una configuració de l'estat més estable, ja que l'invent de les autonomies i del "cafè per a tots" ha fet aigües i no ha frenat les legítimes demandes de les nacionalitats que aspiren a ser subjecte polític.

Els redactors de l'informe no són capaços de demostrar que les normes autonòmiques hagen trencat la unitat de mercat, però aquest és el missatge subliminal que transmeten, juntament amb l'eslògan que Espanya és una i no disset.

I no diuen que les diferències entre les regions riques i les pobres són majors als estats centralistes que als federalistes. No diuen que les diferències territorials a l'estat esanyol s'han anat esmorteint, fora d'algunes excepcions, mentre que les diferències entre les classes i els sectors socials s'han disparat vertiginosament en els darrers vint anys.

També s'intenta identificar política estatal amb cohesió social i legislació autonòmica amb autarquia i desigualtat quan la cohesió realment requereix polítiques descentralitzadores, arrelades al país, i actuacions de discriminació positiva. Es el mite de la uniformitat. Però s'amaga el fet que el sacrosant mercat distribueix molt malament la riquesa, produeix concentració de capitals i de recursos, d'una banda, i de l'altra profunds desequilibris socials i territorials. La cohesió social és una falca reiterada en tot el text i sotmesa a les suposades necessitats d'unitat de mercat que és l'argument amb què es vol defensar la delirant proposta de "Pacte polític de tancament de l'estat autonòmic".

Amb el transcurs del temps les diferències entre els salaris mes baixos que es paguen en determinats territoris (Múrcia, Extremadura, Galícia, etc.) i els més alts (País Basc, Madrid, Balears, Catalunya, etc.) són cada vegada més grans. Però com que aquest procés se sosté en un procediment centralitzat, usurpat als estatuts d'autonomia i a les demandes lògiques de les comunitats autònomes, a ningú, llevat del CIG i ELA se'ls acut de proposar un altre sistema, tot i que en aquestes dates es revisa l'acual acord, que caduca al novembre.

I així, l'organització patronal CEOE i una organització sindical, de passat ben diferent, com és el cas de CCOO, es mostren més papistes que el papa. Es defensa el predomini absolut del mercat, es presenta una "Espanya fragmentada" en comunitats autònomes i perillosament atacada pel nacionalisme basc, gallec i català en els seus fonaments d'"*unidad de destino en lo universal*". Se sumen a la campanya de reconquesta auspiciada pel govern central, per acabar dient-nos que les autonomies ja els estan bé, però sempre que se situen en els termes raonables d'allò que des del poder central dicten i sentencien els autoinvestits defensors de l'interès general, és a dir, en la pura i simple descentralització administrativa.

Membre del CES i responsable de relacions institucionals de la Confederació Intersindical Gallega (CIG)